

Behöver vi myndigheter som uppfostrar oss?

[singlepic id=249 w=170 h=244 float=left]

Vad är arbetsförmedlingens uppdrag? Att mästra sina besökare eller ge stöd och råd i gemensam strävan att skaffa jobb?

Krönika i [SocialPolitik nr 3 2012](#) | Text: Anna Fredriksson | [Prenumerera](#)

Kaj är arbetssökande och fick ersättning från a-kassan. Ända tills arbetsförmedlingen och a-kassan tillsammans bestämde sig för att Kaj måste lära sig veta hut. Att veta hut är enligt arbetsförmedlingen att kunna tumma på sanningen och låtsas som att alla jobb är lika intressanta, i alla fall när man pratar med presumtiva arbetsgivare. Det har Kaj svårt för, han gillar inte att ljuga, vilket i andra sammanhang, till exempel av en arbetsgivare, skulle kunna ses som en bra och fin egenskap. Men inte hos arbetsförmedlingen.

Nu är det här inte direkt något nytt, att när man är beroende av myndigheter måste man anpassa sig till deras spelregler. Finns jobben i Stockholm ska man vara villig att flyta dit, finns jobben inom barnomsorgen ska man tycka om barn.

Men Kaj tog en principiell diskussion med sin arbetsförmedlare och denna diskussion urartade så till den milda grad att Kaj blev avstängd med motiveringen att han inte stod till arbetsförmedlingens förfogande. Efter fyra veckor, ett överklagande från Kaj och ett uppläxande samtal med en annan handläggare blev Kaj inskriven igen. Ingenting i sak har förändrats, Kaj har samma individuella plan. Dock hade han gått miste om sin försörjning i en månad trots att han hela tiden var arbetssökande vilket lätt går att bevisa. Han var hela tiden beredd att ta de jobb som en arbetsgivare i sin yttersta nåd var villig att ge honom. Den uteblivna ersättningen var katastrofal för honom, som inte har några

marginaler, men en axelryckning för a-kassan.

Nu undrar du kanske vad Kaj hade sagt och gjort som meriterade denna bestraffning? Det hela handlade om ren och skär uppstudsighet skulle jag vilja säga. I en diskussion om hur man bör bete sig vid en jobbintervju, vad man får säga och hur intresserad man är menade Kaj att han är olämplig för att arbeta med barn, men lämplig att jobba med missbrukare. Detta gjorde arbetsförmedlaren upprörd. Något sådant är inte upp till individen att själv bestämma.

Kaj ilsknade till och drog frågan till sin spets i diskussionen: Anser du att jag, om jag har pedofila böjelser, ändå bör söka arbete med barn? Var går gränsen? Ett hypotetiskt resonemang som dock enligt arbetsförmedlingen visade att Kaj hade fel inställning. Därav avstängningen.

Nu undrar jag om problemet är att vi har brist på jobb eller brist på sökanden? Så länge arbetsgivaren får anställningsbara personer till sina lediga arbeten kan det väl knappast spela arbetsförmedlingen någon roll vem som får jobbet? Jag tror i min enfald att det finns många personer som skulle vilja arbeta med barn, som är lämpliga att arbeta med barn, men som inte får de jobben.

Borde inte en bra matchning vara arbetsförmedlingens viktigaste uppgift? Eller är den viktigaste uppgiften ändå alltid att lära medborgarna att veta sin plats?

ordomening@hotmail.com

P.S. Jag har själv fått en rejäl tillrättavisning av en arbetsförmedlare för några år sedan i diskussionen om hur gångbar en 50+ kvinna är i mediabranschen. Arbetsförmedlaren hävdade med emfas att det var förkastligt att tro att det är svårare för en kvinna i mogen ålder än för en 30+ att få jobb inom media.

En sådan inställning skulle rent av vara förödande för chansen att få jobb. Som sagt, självinsikt är ingenting som arbetsförmedlingen rekommenderar. D.S.

Anna Fredriksson är frilansjournalist i Stockholm.